

af Gerningens Spor, Aftale med medsigtede eller Vidner eller paa anden Maade. Deri have vi ikke kunnet imødekomme de ærede Kritikere, idet vi vare paa det rene med, at hvis vi indfattede denne Bestemmelse, gæve vi udtrykkelig Lovhjemmel i den kriminelle Proces til noget, som hidtil havde staaet som kun hjemlet til Brug, men uden Lovhjemmel. Vi vilde derved komme til det Resultat, som vi mindst ønskede, nemlig en hyppigere Brug af Varetægtsarrest i Stedet for en Indskrænkning. Jeg skal komme tilbage til dette Punkt, naar jeg under Gennemgangen af Uendingsforslagene kommer til at omtale § 9. Paa alle andre Punkter tror jeg Mindretallet maa sige, at vi have imødetkommet de reelle Indvendinger, som ere fremkomne mod Redaktionen af Lovforslaget. I den Stikelse, hvori Forslaget foreligger for det høje Ting, er det altsaa indrettet saaledes, at der hverken fra Flertallets eller fra Mindretallets Side kan næres Betænkning ved Realiteter.

De Herrer ville lægge Mærke til, at Flertallet i Lovforslagets § 1, allerførste Stykke, hvor der er Tale om Indskrænkning i Brugen af Anhøldelser, havde indsat, at denne Indskrænkning kun vedrører de Tilfælde, hvor Anhøldelsen fremtræder „som Led i kriminel Forsøgning“. Det blev fremdraget under Sagens første Behandling af den højtærede Justitsminister, at der var mange Tilfælde, hvor man blev nødt til at bruge Politiet til Anhøldelser, f. Eks. af værnepligtige eller borttrømte Søfolk og lignende, kort sagt, der er mange Steder, hvor Politiet skal optræde uden for de Tilfælde, hvor det optræder som Redskab for kriminel Forsøgning, og det er kun i denne Retning, vi have tænkt paa at reformere. Den kriminelle Forsøgning begynder jo med Anhøldelsen, denne gaar saa over til Varetægtsarrest, og det, der begynder som Varetægtsarrest, udarter saa undertiden til Tortur.

Vi have dernæst i § 2 imødetkommet Mindretallets Ordfører (M. S. Larsen). Jeg ved ikke, om det høje Ting erindrer, at en af de vigtigste Indvendinger, det ærede Medlem havde mod denne Lov, var, at den havde optaget ikke blot de gode Ting fra Processkommissionens Betænkning, men at den var gaaet saa langt, at den havde taget Trykfejl og daarlige Udtryk med. Det sigtede til, at der i 1ste Stykke af § 2 stod: Han maa møde personlig, medens det var bedre Danst og mere stemmende med Lovens Mening, om der stod han skal. Vi have derfor med Glæde imødetkommet denne saa skarpe og velmotiverede Indvending ved at rette Udtrykket saaledes, at det siger ganske

det, der er tilfaldet. Det, som Diskussionen drejede sig om ved 1ste Behandling, var saa vidt den ikke gik udenom og kom til at dreje sig om nogle dette Lovforslags Realitet ganske uvedkommende Punkter, var om Betingelserne for Politiets Ret til Anhøldelse efter Lovens § 3. Vi have her udvidet Politiets Ret bethdeligt, og vi have gjort det med nogen Betænkning, men vi have samtidig ikke været bange derfor, fordi det Kapitel 3, som findes i denne Lov angaaende Ansvar for Dommere og Politibetjente ved Overtrædelser af Lovens Bestemmelser, giver et saadant Kigstød for Borgerne i Retning af Retssikkerhed, at vi nok turde udvide Politiets Myndighed noget. Medens der for stod i sidste Stykke, at en Betingelse var, at der kunde ske Anhøldelse ved Politiet, skulde være bl. a. den, at de paagældende bleve truffet „under Udførelse af en Forbrydelse og ikke efter Politiets Paalæg ville afstaa fra deres forbryderiske Virken“, have vi nu foreslaaet, at disse Ord „og ikke efter Politiets Paalæg ville afstaa fra deres forbryderiske Virken“, skulde gaa ud, og at der i Stedet for indsættes: „naar de træffes paa Forbrydelsens første og sidste Spor, naar de træffes under Omstændigheder, der give en aldeles bestemt Grund til Mistanke“. Endelig staar der jo, „samt naar de sigtes efter Straffelovens § 299“, det vil sige for Trusler. Herved have vi bragt ud af denne Verden den flammende Tændstik, som man maatte vil kunne huffe fra første Behandling, nemlig den Mand, der strøg en Tændstik og satte til Tæget, og hver Gang Politibetjentene vilde tage ham, pustede den ud igen, saa at de ikke kunde anholde ham, og ligeledes den Mand, der løb med den blodige, varme, dampende Kniv fra den myrdedes Lig og ikke kunde arresteres, fordi han ikke var truffen, medens Kniven endnu sad i Livet paa den myrdede. Vi have kort sagt været meget imødetkommende og givet Politiet en meget stor Ret her, som jeg dog haaber, at Politiet efter de strenge Bestemmelser i Kap. III nok vil vare sig for at overstride eller udføre paa usforvarlig Maade. I § 4 have vi gjort en lille Tilføjelse til 2det Stykke, hvor de Ting nævnes, som kunne være Genstand for Visitation og kunne fratages den anholdte. Vi have foreslaaet at tilføje „den formodede Forbrydelses Frugter“. Vi tænke navnlig paa Tyvekoster og slikt, naturligvis særlig i det Tilfælde, at en Lommebog anholdes, og hvor man maa kunne tage fra ham, hvad han har af Ure, Portemonnøer og i det hele af anden Mands Gods i sine Lommer, saa at man ikke giver ham Lejlighed til